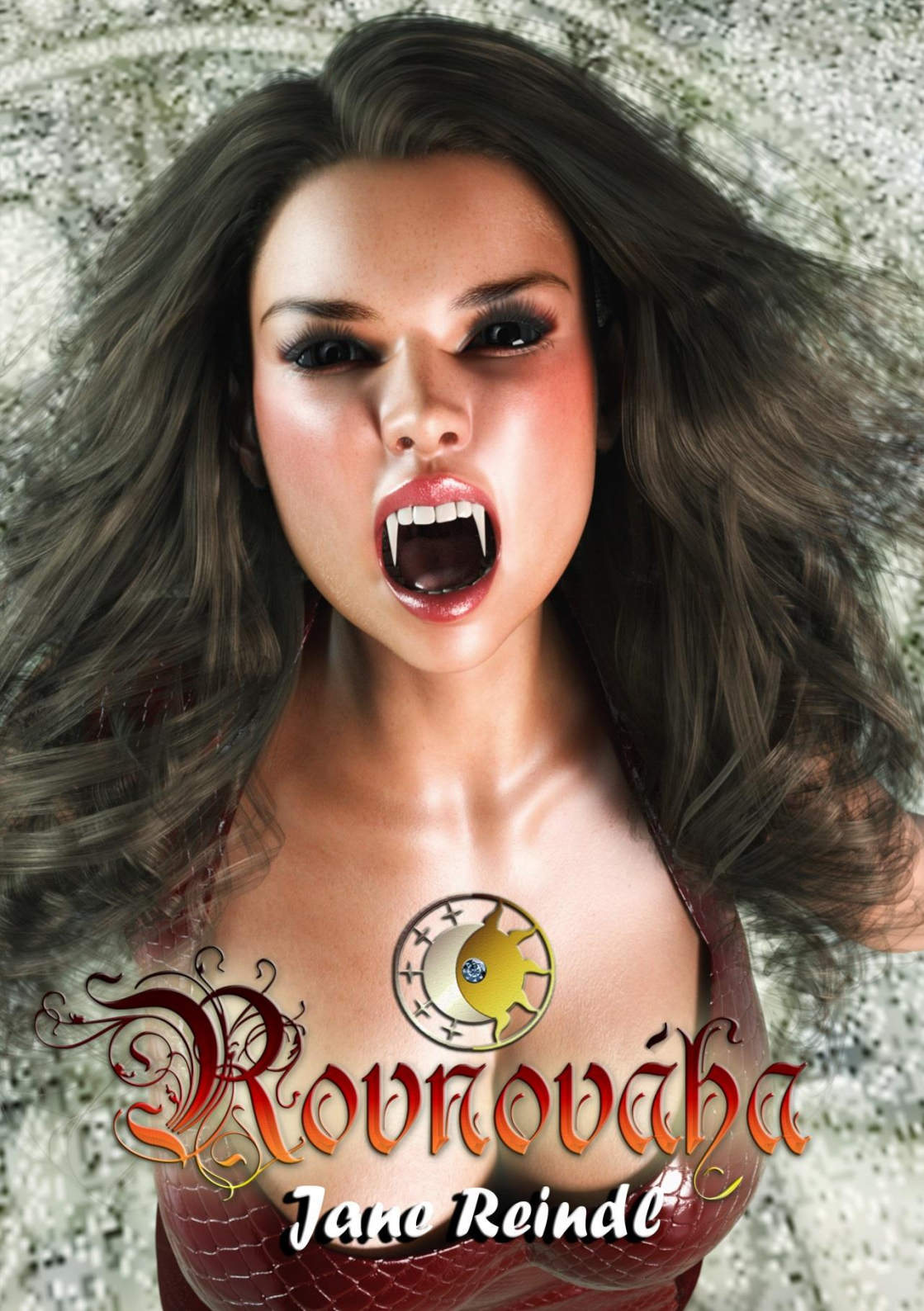

Rovnováha

Jane Reinde

Jane Keíndl

Rovnováha

*“Od nepaměti se o nás hovoří
jako o fenoménu,
který děsí lidstvo.
Nikdy však nebyla naše existence
věrohodně dokázána,
ani vyvrácena.”*

1.

„**L**in, slyšíš mě?“
„Promiň, jen jsem se zamyslela a zasekla v textu.“
„Tak si dej pauzu, lásko. Udělám čaj a sedneme si ven, souhlasíš?“

„Jistě. Jsi zlato, děkuju.“ Dívala se za svým mužem Davidem, který se vzdálil. Byl její velkou oporou. Vysoký muž, atletické postavy, světle modrýma očima a světlými vlasy. Vypadal velmi dobře. Muži vypadají dobře v každém věku. Jich se věk vlastně netýká.

Vstala z pohovky, podívala se na sebe do zrcadla a vzdychla. „Lindo Skálová, vypadáš hrozně. Dělej s tím něco, nebo ti uteče.“ Zašklebila se na sebe, vzala si kartáč, pročesala své dlouhé, medové vlasy. Zamotala je do ne moc hezky vypadajícího uzlu, opláchla si obličej a namazala výživným krémem. Čtyřicítka se už projevovala. Slabé vrásky, dokonce i pár šedivých vlasů, které si hned vytrhla. Ještě na sebe jednou pohlédla svýma modrošedýma očima, našpulila své malé rty, pokrčila rameny a raději šla za Davidem. Linda byla o malinko starší, než její muž. Nebyla zrovna modelka, ale normální, jak se říká, ženská krev a mlíko. Zrovna se snažila psát, ale moc jí to nešlo, nedokázala se nějak soustředit. Ráda by napsala něco, co by čtenáře chytlo za srdce, proto tento román psala už tak dlouho. Jako spisovatelka nebyla moc úspěšná.

I když vydala pár knih, tak nic převratného, co by někoho zaujalo.

Lindě to však nevadilo, psala velmi ráda, a dokud ji manžel povzbuzuje, bude ji to bavit. Vždy jí říkal, že jednou napíše bestseller.

Posadili se za dům do altánku a povídali si. Bylo krásné letní ráno. Jejich jeden a půlletá fenka labradora smetanové srsti vykonávala svůj každodenní rituál. Jessie, jako každé ráno, musela obejít svůj rajón, aby vyhnala svým hlubokým štěkotem nezvané hosty. Často se k nim zatoulala cizí kočka, která chodila škemrat o nějaký pamlssek. Jessie poté popadne jednu ze svých hraček a upustí ji páníčkovi na nohu, aby na sebe upozornila. Linda se nikdy neubrání smíchu, což rozesměje i Davida. Na to začne Jessie radostně dovádět a vyskakovat do výšky, dokud jí David hračku párkrát nehodí. Když měla jeden rok, u veterináře ji objevili alergii. Od té doby mohla dostávat jen speciální hypoalergenní krmivo a jako pamlssek pouze dětské piškoty. Jinak to byla, ale veselá a šťastná fenka, která milovala procházky lesem.

Linda s Davidem bydleli v malém dřevěném domečku se třemi místnostmi. Za vstupními dveřmi se nacházela malá předsíňka, ze které vedly dveře do obývacího pokoje s krbem, kterým vytápěli celý dům. V obývacím pokoji byly ještě dveře. Jedny do malé útulné ložnice a druhé do koupelny. Součástí obývacího pokoje byl i kuchyňský kout.

Bydleli kousek od Špičáku, skoro na samotě. Toto místo si vybrali pro jeho nádheru a ticho. Nejbližší sousedé žili dva kilometry vzdáleni. Šumava byla kouzelným místem.

Jako spisovatelka si Linda moc nevydělala, proto chodil David v týdnu vypomáhat do půjčovny potřeb pro sportovní vyžití. Nežili si na vysoké noze, ale to jim nevadilo. Hory, samota i klid, byly pro ně vším.

Ještě před několika lety oba žili rozdílným životem. Měli pěkný, velký byt v malém městě, kde pracovali společně u stejné firmy na slušně placených pozicích. Bohužel nezaměstnanost stoupala velkou

rychlostí, tak se stalo, že přišli o svou práci. Podniky, které zde stály, byly buď zničené, rozprodané nebo opuštěné. Dříve bylo hospodářství v zemi soběstačné, dnes se většina zboží dováží a je mnohonásobně dražší.

Nikdo se nestaral o přírodu, jako tomu bylo před mnoha lety. Starost o ochranu přírody jim vštěpovali už jako malým dětem ve školách. K přírodě se chovali citlivě. Dnes se ve školách věnují více moderním technologiím a lidé se o přírodu přestali zajímat, až na několik málo výjimek.

Linda s Davidem nemohli dlouhou dobu najít jiné zaměstnání, byli nuceni prodat svůj byt a opustit Davidův rodný kraj. Chvilí žili u rodiny, která je však brzy vyhnala na ulici. Poté bydleli na ubytovně, než si našetřili nějaké peníze. Linda napsala pár povídek a prodávala je jednomu časopisu. David byl nucen načerno brigádničit. Z toho co dostávali od státu, jako sociální podporu se nedalo vyžít. Asi po dvou letech si konečně našli bydlení na Šumavě. Onen divný život ve městě je ubíjel, proto už tam nechtěli žít, ale v klidu. Život v horách je nabídl novou silou.

„Abych nezapomněla. Dnes jsem měla zvláštní sen, mohl by to být námět na další knihu.“

„O čem se ti zdálo?“

„O upírech, zvláštní. Vzala do ruky blok, kam si udělala poznámky.“

David se jí koukal přes rameno a pak se usmál. „To máš z toho, jak jsi nedávno koukala na tu ságu.“

„Byl to zvláštní sen, ale nejprve musím dopsat rozepsanou knihu.“

„To zvládneš. Co si takhle zajet na kole k Černému jezeru? Třeba najdeš inspiraci. Je tam krásně.“

„Opravdu dobrý nápad. Jedeme.“

Hned jak se vybavili dostatkem vody a něčím k snědku, vyrazili na cestu k jezeru, která vedla křivolakými lesními stezkami, což se líbilo Jessie. Trasa netrvala ani hodinu.

Černé jezero se rozprostírá na severním svahu Jezerní hory.

Je ledovcového původu a tvoří spolu s Čertovým jezerem Národní přírodní rezervaci Černé a Čertovo jezero. Svě jméno dostalo od zdánlivě černé barvy vody jezera, vznikající odrazem okolních hustých lesů. Nad jezerem se zvedá skalnatá, 300m vysoká Jezerní stěna a rozsáhlé kamenné moře. Pod Černým jezerem se nachází chráněná technická památka - první přečerpávací elektrárna v Čechách z roku 1930.

Vždy, když sem přijeli, našli v okolí nějaký nepořádek po turistech. Dnes tomu bylo kupodivu jinak.

„Je to zvláštní, nemyslíš?“ podivila se Linda.

„Asi nějaký odpovědný občan.“

Linda se málem udusila smíchy. „To bych spíš věřila tomu, že od té doby co jsme tu byli naposled, zde nikdo nebyl.“

„To máš nejspíš pravdu.“

Posadili se na deku do trávy, tak aby viděli na celé jezero. Byla to nádhera. Linda se dívala na černou hladinu jezera a hlavou se jí honily různé myšlenky. David nalil Jessie vodu, ta vše vypila a odběhla. Vzal si dalekohled a pozoroval oblohu, kde se vznášela káňata Harri-sova. Po malé svačince se všichni tři natáhli a relaxovali, dokud Jessie neprobudil nějaký zvuk. Prudce zvedla hlavu a nastražila uši. David ji pro jistotu chytil za obojek, aby ji nenapadlo honit nějakou zvěř. Bylo to přece jenom ještě štěně. Linda se dívala okolo dalekohledem, ale nic nezahlédla. Až po dlouhé době začala Jessie pokňourávat a vrtět ohonem. Linda se podívala znovu k lesu, kde na cestě uviděla dvě osoby blížící se k nim.

„Už je vidím. Asi tůůůristi.“

„A je po klidu,“ prohodil David.

„Třeba jen projdou,“ doufala Linda.

Čím víc se blížili, tím víc Jessie vyváděla. David ji nemohl udržet, vysmekla se mu a běžela směrem k přicházejícím. David se postavil, zapískal a zavolal: „Jessie ke mně!“ V tu chvíli se zastavila, otočila a naštěstí se vrátila zpět. Pochválil ji a pro jistotu připnul vo-

dítka. Linda si oddychla. Mohlo to dopadnout špatně, to se, ale mylíla. Byl to mladší pár, který když se přiblížil, slušně pozdravil.

Dívka se zastavila. „Omlouvám se, ale nedá mi to. Mohla bych si ji pohladit? Je nádherná.“

David si vyměnil pohled s Lindou.

„Jistě, ale jen na vaše nebezpečí. Cizí moc nemusí.“

Neznámá odpověděla: „Já to teda risknu.“ Usmála se.

K překvapení Lindy a Davida se Jessie k oběma neznámým chovala, jako by je znala léta.

Všichni se vzájemně představili.

„Já jsem David Skála, toto je má žena Linda. Jessie už znáte.“ Usmál se.

Mladý muž odpověděl: „Já se jmenuji Dominik a toto je Nina.“

Dominik se po chvíli zeptal Lindy. „Jak často sem chodíte?“

„Jak kdy, spíš hodně chodíme s Jessie do lesa.“

„My k jezeru chodíme často, ale dnes přišli udělat pár fotek.“

Nakonec byla z krátkého rozhovoru skoro hodina.

„My se pomalu rozloučíme. Nezlobte se, že jsme vás tady tak přepadli. Kdykoli budete mít čas, zveme vás do našeho hotýlku na večeři. Rádi vás uvidíme.“ Podali oběma ruce na rozloučenou.

„Děkujeme za pozvání. Někdy se určitě stavíme,“ odpověděla Linda.

Mladý pár pokračoval dále podél jezera. David, Linda i Jessie se za nimi mlčky dívali. Po chvíli David promluvil. „Jsou zvláštní. Něco mi na nich...“

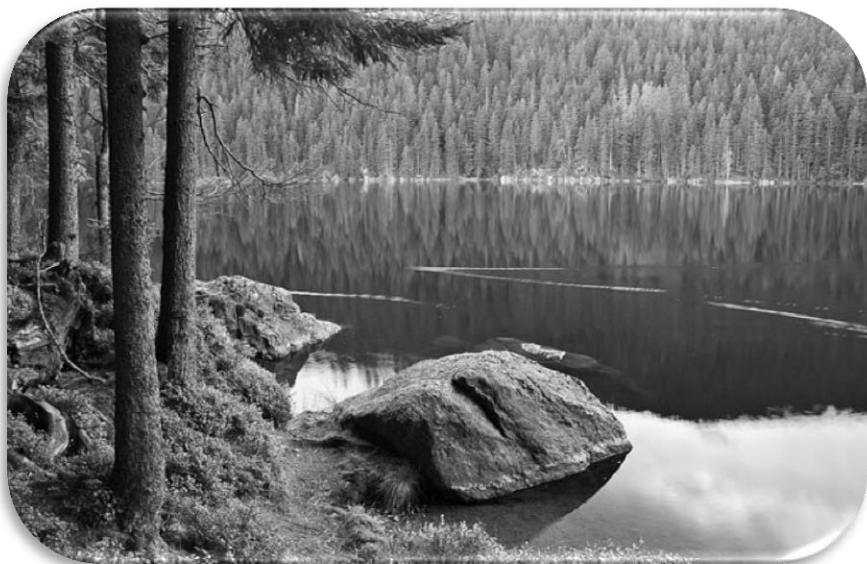
„Také sis všimnul? Jsou mladí, a přesto z nich vyzařovalo něco zvláštního. Něco co mají jen staří lidé, kteří toho hodně zažili.“

„Máš pravdu a Jessie se taky líbí.“

Oba byli úchvatní. Mladí nejvíce tak do dvaceti pěti let, vypracovaná těla, nádherná a čistá, i když světlá pokožka, nejspíše se jako mnozí neradi opalují. Dominik měl černé vlasy módního střihu, nádherný úsměv a neskutečně uhrančivé hnědé oči. Nina měla dlouhé jemné hnědé vlasy, obličej děvčátka, smyslné rty a stejně uhrančivé oči.

Od té doby se Lindě psalo mnohem lépe. Jako by dostala novou sílu i nápady.

Čas plynul, blížila se zima a s ní i velké zásoby. Než napadl sníh, museli do vzdáleného města na nákup. Při velkých sněhových kalamitách se autem nedalo jezdit. Pro případ nejvyšší nouze měl David k dispozici služební skútr, kterým se mohl dostat do civilizace. V zimě k nim cesta nebývala protažená, ale nikdy jim to nevadilo. Bílé hory byly velmi krásné. Pokud bylo přijatelné počasí, chodila Lin s mužem na běžky. Samozřejmě v doprovodu Jessie. A když venku řádila vánice, seděli doma u krbu, povídali si, nebo četli. Tedy jen David, Linda psala knihu jako o závod.

2.

Fednoho hezkého odpoledne si Linda s Davidem vyjeli zařádit na pole. Zapřáhli saně za skútr, kam si sedl David s Jessie. Lin se chopila řízení.

Po chvíli jízdy se už váleli ve sněhu. Fenka radostně skákala po Davidovi do doby, než ji něco zaujalo. Stála bez hnutí, nastražené uši a jemně nasávala vzduch. Ve chvílce se její postoj změnil na ztřeštěné poskakování a poštekávání směrem k lesu. David okamžitě zareagoval. Rozběhl se ke skútru, nastartoval a dojel ke své ženě, kde zastavil.

„Nasedni, ona nás zavede kam je potřeba. Možná cítí zvěř.“

David dal Jessie pokyn, aby vyrazila a vzápětí se vydal za ní. Dovedla je do lesa na cestu, kde stál jiný skútr a okolo něj pobíhali lidé. Radostně poskakovala kolem nich, což oba udivilo.

„Dobrý den, máte problém?“

„Nějak, nechce naskočit. Dobrý den,“ smál se mladý muž.

„Ale, my se přece známe,“ pronesla s úsměvem Linda.

„To je ale náhoda. Kde se tady berete?“ dodal David.

„Jako vy. Vyjeli jsme si, jenže stroj začal stávkovat,“ smál se dál Dominik.

David vyndal lano a jeden konec podal Dominikovi.

„Odtáhneme vás k nám, kde se ohřejeme a mrkneme, co s tím je. Bydlíme kousek odtud.“

Nasedli a vydali se domů, kde zaparkovali oba skútry do stodoly.

„Pojďte dál, ohřejeme se u krbu.“

Linda uvařila horký čaj s medem, David přiložil do krbu a všichni se usadili v obývacím pokoji.

„Máte to tady moc hezké a útulné,“ rozhlížela se Nina.

„Chci se zeptat? Vy se nebojíte pustit úplně cizí lidi do domu?“ zeptal se Dominik.

David s Lindou se na sebe podívali.

„Víš to je tak. My sem vůbec nikoho nepouštíme. Tedy, Jessie sem nikoho nepouští. Nemá ráda cizí lidi. Je hrozně zvláštní jak se chová k vám dvěma. To se u ní ještě nestalo,“ odpověděl David.

„Kdybyste se jí nelíbili, nepustila by vás ani za branku,“ doplnila Linda svého muže.

Všichni se podívali na spokojeného psa, který ležel u nohou Dominika, a usmívali se. Po chvíli povídání, se šli oba muži do stodoly, podívat na stávkující stroj. Obě ženy zůstaly v domě. Povídaly si tak trochu soukromě. Nina prozradila, že jsou s Dominikem sourozenci. Bratrovi bylo dvacet pět let a jí dvacet tři. Lindu udivilo, že ve svém věku jsou sourozenci stále spolu, ale raději se neptala. Nina však její otázku vycítila, nebylo to těžké.

„Dominik má tendenci mě neustále ochraňovat a pořád mě hlídá. Vlastně všechny z rodiny. Určitě se chceš zeptat na partnery, mám pravdu? Je to trochu složitější, ale o tom až jindy, pokud ti to nevádí,“ podívala se na ni s milým úsměvem.

„Samozřejmě, nemusím vědět vše, i když jsem zvědavá spisovatelka,“ smály se na celé kolo.

„Ty jsi spisovatelka?“

„No to zrovna ne. Napsala jsem pár článků do časopisu. Jsem špatná spisovatelka.“

„Nino, nevěř jí,“ vyhrkl David. Zrovna se vrátili z venku. „Píše povídky i knihy. Teď má jednu rozepsanou. Je moc dobrá, hrozně se podceňuje.“

„Tak to už se těším, až ji vydáš. Hned si ji koupíme a doufám, že nám ji podepíšeš,“ mrkla na ni Nina.

„Ještě to potrvá, než ji vydám.“

Návštěva se pomalu musela rozloučit.

„Doufáme, že vás brzy uvidíme. Mohli byste u nás oslavit příchod nového roku,“ navrhla Nina.

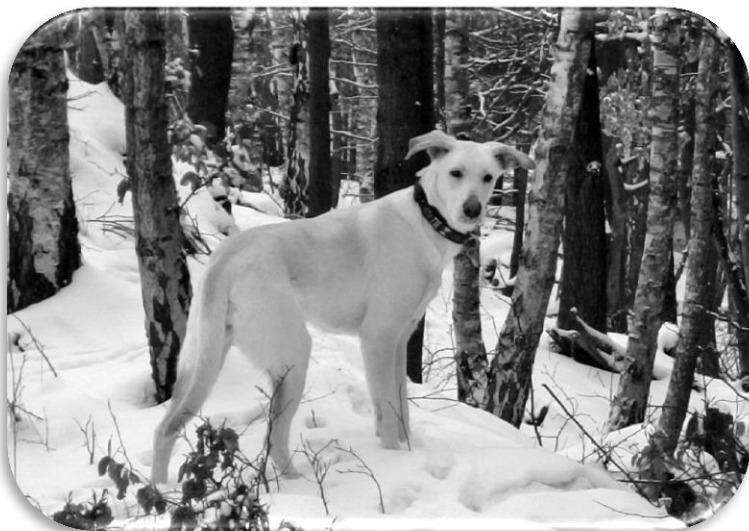
„Nezlobte se, ale to nepůjde. Máme rádi klid. A také Jessii.“ David se otočil na fenku, která ležela u krbu.

„Pravda. Ohňostroj. U nás jsme ho sice zakázali, ale vždy se najde nějaký lump, který to poruší. Samozřejmě, taková u nás nemají co dělat,“ zamračil se Dominik.

Oba se usmáli. Sourozenci se jim moc líbili.

„Určitě se uvidíme. Slibuji, že se stavíme na začátku nového roku,“ řekla upřímně Linda.

Poté je Skálovi i s Jessie doprovodili k brance, kde se rozloučili.

3.

Poslední den v roce, jako každý rok se neobešel bez malých, či velkých zranění, nebo dokonce smrti. Jinak tomu nebylo ani v malém horském hotelu „Physis.“

Každoročně majitelé zhruba dvě hodiny po půlnoci, chodili obhlédnout okolí kolem hotelu. Stalo se, že našli opilé hosty ležet ve sněhu. Šli po cestě k lesu, dále pak lemovali jeho okraj podél celého pozemku. Dostali se až do doliny, odkud už hotel vidět nebylo.

„Tady něco je, pojd'te sem. Potřebuji více světla,“ zavolal mužský hlas ze tmy.

Všichni se okamžitě vydali tím směrem. Když dorazili na místo a osvětili ho, naskytl se jim hrůzný obraz. Osudným se nový rok stal muži a ženě, kteří opojeni alkoholem i přes zákaz, chtěli vypálit svůj ohňostroj. Žena ležela na boku, bez ruky s poraněním na krku. Na obličeji měla zčernalou kůži. Muž ležel na zádech s půlkou obličeje, bez prstů na rukou a bez nohou, které našli opodál. Okolo obou těl ležela spousta nevybuchlé pyrotechniky, zcela určitě podomácku vyrobených.

„Tak, tohle tu ještě nebylo,“ řekl Dominik.

„To máš pravdu, synu. Ani já to nepamatuji. Je to celé podivné. Pořádně se rozhlédni.“

„Ta rozházená pyrotechnika. Také tu není skoro žádná krev. Myslíš, že...“

„Já nemyslím. Ty myslí. Vezmi si někoho a projděte důkladně celé okolí, já s matkou se už tady o to postaráme.“

„Dobře, otče.“

Ráno bylo vše, jak má být. Po tragédii ani památky, jako by se nic nestalo. Hosté o ničem nevěděli. První den v roce, byl jako každý jiný. Celé dopoledne všichni dospávali noc. První hosté se do restaurace začali scházet až po poledni a někteří dokonce, až k večeru.

Skálovi vánoční svátky moc neprožívali. Napekli jen pár druhů cukroví, ozdobili malý umělý stromek, který už měli léta a to jen kvůli dárkům pro Jessie. Bavilo je koukat, jak trhá na kousky papír, aby se dostala k hračce, co byla uvnitř. Když ji konečně osvobodila, radostně poskakovala a hračku neustále nadhazovala. Každý rok o štědrém dni, jezdili krmit zvěř do okolí. Byl to takový jejich rituál. Vždy naložili nasušené pečivo, seno, mrkev a jablka. Měli plné saně a vyjížděli za jakéhokoliv počasí.

Silvestr si užívali bez ohňostroje. Chvíli venku s Jessie a pak doma u krbu se skleničkou domácího vaječného koňaku.

Začátek ledna byl mrazivý a bílý. Sněžilo a sněžilo. Linda začala poslední kapitolu své knihy. Poslední tečku udělala v půli ledna. Ještě poslední úpravy. David vytvořil na počítači obal, aby rukopis mohli poslat vydavateli. Prozatím se rozhodli vydat knihu jen pro sebe s minimálním počtem výtisků. Později se uvidí, co dál. Vydat knihu není vůbec jednoduché. Linda ji chtěla věnovat svým novým, vlastně jediným přátelům. Byla zvědavá na jejich reakci a kritiku.

Koncem ledna se rozhodli zavolat a přijmout jejich pozvání. Dostali příkaz vzít s sebou Jessie i přes její chování k lidem. Prý si s tím nemají lámat hlavu. Dohodli se na poslední sobotu v měsíci, pokud počasí dovolí.

K hotelu přijeli malinko dříve. Dorazili zezadu přes pole na skútru, jak byli domluveni. Kdyby připadlo ještě trochu sněhu, nemuseli

by se dostat autem zpět. Nad vysokou kamennou zdí vykukoval zbytek ohromného starého domu se špičatou šedou střechou. Ve zdi byla menší otevřená brána, kterou vjeli dovnitř. Zastavili hned za bránou a vydali se směrem k budově hotelu, přes velkou plochu, pokrytou bílou peřinou. Na konci plochy stály vysoké stromy a za nimi živý plot, přes který se nedalo projít. Naštěstí jim šel naproti Dominik, který je zavedl podél plotu až ke zdi, kde byla malá branka na pozemek hotelu.

„Tohle je náš soukromý dům. Zepředu hotelu není vidět.“ Otočil se na dům, jehož kus viděli, když přijížděli.

Byl to ohromný, poschodový kamenný dům. Uprostřed mohutného čela domu byly dvojdílné dubové dveře, ke kterým vedla široká cesta. Nad vchodem byla stříška, kterou držely čtyři, kamenné sloupy.

„No nemám slov. Vůbec nevím, že by tady něco takového stálo,“ divila se Linda.

„Jak je ten dům starý?“ zeptal se David.

„No, už pár let stojí. Byl postavený ve 13. století za vlády Přemyslovců. Později k němu přistavěli budovu, ze které je dnes hotel.“

Prošli brankou, kterou za sebou zamkli, octli se na parkovišti pro hosty s malým parčíkem a fontánou uprostřed. Dominik je nejprve vyvedl před hotel, chtěl jim vše ukázat. Jejich zájem byl vidět. Málokoho zajímá historie. Prošli ohromnou bránou, zde se zastavili a otočili. Nad bránou byl kamenný oblouk a na něm dřevěným ozdobným písmem vytvořený název hotelu. Pod nápisem byl znak slunce a měsíce, kulatého tvaru. Polovina znaku znázorňovala měsíc s hvězdami stříbrné barvy a druhá půlka slunce zlaté barvy. Uprostřed znaku byl vsazen kámen v podobě drahokamu. Tento znak byl i na bráně a vlastně i všech dveřích.

„Nápis v latině znamená *Příroda*. Znak znázorňuje ...“ než však stačil dopovědět větu, doplnili ji Skálovi společně.

„Rovnováhu.“

Dominik jen úžasem vydechl. „Nikdo se nikdy nezeptal, co to znamená. Natož, aby to věděl.“

„Napadlo nás to okamžitě. Je to jednoduché. Slunce a měsíc, noc a den.“

Připojila se k nim Nina, která je zdáli sledovala s úsměvem.

„Klobouk dolů. Jsem ráda, že náš rodový znak někoho zaujal. Vítám Vás tedy u nás.“

Přivítali se a Jessie jako u Dominika vrazila svůj čenich Nině do rukou, aby si vynutila pohlázení. Nina však nutit nepotřebovala, po chvíli spolu řádily opodál. Ostatní pokračovali v prohlídce. Přešli obloukový most, pod kterým protékal potůček. Odtud vypadal poschoďový hotel, jako starší statek. Byl též z kamene a šedou střechou jako rodinný dům. Celý hotel byl ve staroanglickém stylu. Hned za dveřmi byla velká recepce, kterou zdobily sloupky s ornamenty ve tvaru lilií.

Od recepce vedla dlouhá chodba. Po jedné straně stály stolky s křesílky. Na druhé straně u zdi stála nádherná stará kulatá kachlová kamna až do stropu. Kousek dál bylo velké zrcadlo s mohutným ručně vyřezávaným rámem, květinového vzoru. Podlahu pokrýval koberec modré barvy s drobnými bílými liliemi. Uprostřed chodby bylo schodiště vedoucí do pokojů pro hosty. Dále tu byla spousta dveří vedoucí na různé masáže a jiné procedury. Podívali se i do restaurace nádherně zdobenou historickými předměty. Hotel měl i malou kavárničku a soukromý salónek pro deset osob. Koberec v salónku byl úplně stejný jako na chodbě. Na stěnách visely staré obrazy. Na oknech byly pověšeny těžké závěsy modré barvy s bílými třásněmi. Místnost osvětloval velký křišťálový lustr, s malými ozdobnými slzami. Oba se nemohli vynadívat, nikdy v takovém hotelu nebyli.

„Zůstaneme tady, kde nás nebude nikdo rušit. Pokud souhlasíte,“ zeptal se nakonec Dominik.

Oba souhlasili. Prohlíželi si se zájmem celý salón. Zanedlouho přivedla Nina Jessii, která proběhla celým pokojem, vše si očichala, a po hodné chvíli si lehla způsobně k nohám Dominika. Na zemi u dveří měla připravenou velkou misku s vodou.

„Na důkaz, že jste zvaní, tak si tady vyberte z nabídky.“ Podala Nina každému jídelní lístek. „A co si dáte k pití?“

Linda se na ni podívala. „Ale my nepřišli ...“

„Bez protestu,“ smál se Dominik, když viděl, že chystají námitky. Dominik se podíval na Ninu. „Tak nějakou minerálku. Děkujeme.“

Oba poté listovali jídelním lístkem a hned měli jasno. Vybrali si kuřecí polévku s domácími nudlemi a plněný řízek s kaší. Dominik odešel s objednávkou a vrátil se s pitím. Domluvili se, že až přinesou jídlo, na chvíli je opustí. Museli si něco zařídit. Jessie všechny upozornila slabým štěkotem, že je někdo za dveřmi. Přinesli jim oběd a pro fenku malou misku piškotů. Nina převzala servírovací vozík a potom se s Dominikem vzdálili. Salónkem se nesla velmi slabě jemná melodie.

Chvíli po obědě se k nim hostitele vrátili.

„Děkujeme moc. Bylo to výborné.“

„To jsme rádi.“

„Něco jsem vám přinesla.“ Linda podala oběma zabalené knihy s věnováním. Sourozenci s nadšením rozbalili své dárky.

„Kniha je hotová, to je báječné. Hned dnes začnu číst,“ pronesla Nina s úsměvem.

„To věnování je nádherné. Děkujeme,“ dodal Dominik. Objal Lindu a políbil na tvář. Nina se také přidala.

„Zatím ještě není vydaná, jen vytištěná. Jsem zvědavá, co tomu řeknete. Pak se uvidí,“ usmála se Linda.

„A můžeš začít s tou další,“ smál se David.

„Už máš námět na další?“ zeptala se Nina.

„Ano, mám. O upírech.“ Linda se zamračila na svého muže, který se pořád usmíval.

Nina se podívala na bratra a oba se usmáli.

„Co tě k tomuto tématu vedlo?“ zeptal se zvědavě Dominik.

„Miluji filmy a knihy s upíří tematikou. Nedávno jsem měla sen, tak jsem si ho poznamenala pro další knihu. Jen toho potřebuji najít víc, abych mohla psát.“

„Je to super nápad a možná ti můžeme pomoci, pokud budeš chtít,“ Nina se zatvářila se záhadně.

Než však stihl kdokoli něco říct, Jessie se z ničeho nic postavila, naježila se a začala varovně vrčet. Dominik se podíval na Ninu. Oběma z ničeho nic zčernaly oči, jakoby si v tu chvíli nasadili kontaktní čočky.

Nina se postavila ke dveřím, Dominik převrátil stůl a posunul ho ke zdi. To vše se odehrálo ve vteřině.

„Neptejte se na nic, vezměte Jessii a vlezte za ten stůl. Hlavně ji držte pevně a ani muk,“ pronesl velmi vážně Dominik k zaskočené dvojici.

David připnul Jessii vodítko a rychle si zalezli za stůl, aniž by se na cokoliv ptali. Problém byl jen s Jessií, která vrčela víc a víc. Nina k nim přiskočila, pohladila ji a něco zašeptala do ucha. Ta přestala vrčet a poté už ji David hravě zvládl. V tu chvíli někdo vrazil do dveří, tři muži a žena. Vrhli se na Ninu a Dominika, jenomže ti jím obratně uhýbali. Po chvíli zařinčelo sklo a bylo ticho. To vše se odehrálo během pár sekund. David svíral pevně vodítko a Lindu jak jen mohl. Nikoho ani nenapadlo vystrčit nos.

„Pojďte se mnou. Musíte hned domů. Omlouvám se, ale vysvětlení později.“ Dominik odsunul stůl a pomohl Lindě na nohy. Na zemi ležel muž s nožem v srdci. Linda, ani David ještě neviděli žádnou mrtvolu, ale museli se rychle vzpamatovat. Všichni se vydali ven ke skútru. Po pár metrech začala Jessie znovu vrčet.

„Sakra, musíme jinudy,“ zavrčel Dominik.

Zastavil se u jedné zdi, kde povytáhl jeden z kamenů. Náhle se před nimi objevil vchod.

„Jděte tudy. Nebojte se, chodba vás dovede nakonec pozemku. Jděte rychle. Nemáme čas.“ Vsunul je dovnitř a zavřel za nimi.

Kupodivu byla chodba dobře osvětlená. David držel v jedné ruce vodítko a v druhé Lindinu ruku. Jessie šla první a oba dovedla na konec chodby, kde už byly otevřené dveře. Byli těsně za zdmi pozemku, kde stál už připravený skútr. David na něj skočil a snažil se co nejrychleji nastartovat. Linda se s Jessií posadila za něj. Když v tu chvíli ji něco srazilo na zem, až se odkutálela pár metrů. V zápětí se tam objevil Dominik a zahnal ženu, co srazila Lindu zpátky do chod-

by, odkud před chvílí vyšli a zavřel za ní. Hned na to dorazila i Nina. Dominik postavil Lindu na nohy, aby zkontroloval, jestli není zraněná a než se stačila otočit, seděla za Davidem s Jessií před sebou.

„Tohle si vezměte, až doma rozbalte a noste stále u sebe!“

Podala Lindě malou taštičku.

„Okamžitě a co nejrychleji jed'te domů, tam jste v bezpečí. Nikoho nepouštějte dovnitř. Kdyby něco, Jessie vás upozorní a vy hned volejte. Už se nezdržujte a jed'te!“ zavelel Dominik.

David neváhal a jel s větrem o závod. To, že je sourozenci celou cestu hlídali, vůbec nevěděli. Dorazili domů, vešli do domu a hned za sebou zamkli. Teprve v tu chvíli se Nina s Dominikem vrátili zpět do hotelu. Tam už po nezvané návštěvě už nebylo ani památky. Dali sami do pořádku tu spoušť, protože zbytek rodiny byl mimo domov.

Linda s Davidem seděli mlčky i s Jessií u krbu a jen se dívali před sebe. Nechtěli o tom mluvit. Ani jeden vlastně pořádně nevěděl, co se stalo.

4.

Dásledující den po incidentu v hotelu, spolu Skálovi pořád nemluvili, jen nepřítomně hleděli před sebe. Občas pustili psa na zahradu, jinak se nehnuli z domu.

Tentýž den k večeru je Jessie opět varovala. Jako v hotelu začala výhružně vrčet. Oba se na sebe podívali a bez mluvení rychle vstali. Automaticky zhasli, zatáhli všude závěsy, a snažili se dovolat sourozencům. David se dovolal první. Hned jim sdělil, co se děje. Nina ho uklidnila, že už jsou na cestě. Stáli u okna a snažili se něco zahlédnout, ale viděli jen tmu. Jessie začala vrčet silněji a pomalu se blížila ke dveřím. Linda se zamyslela a hned se podívala na stolek v chodbě, kde ležela taštička od Niny. Sebrala ji ze stolku, ale hned zase upustila na zem, jak se lekla. Venku se ozvala rána, jako když silný vítr porazí plechovou popelnici. Vzápětí bylo opět ticho. Dokonce i Jessie přestala vrčet. Linda se pro ni znovu sehnula a vrátila se za Davidem. Vyndala z ní tři malé dárečky. Každý měl na sobě jméno. První byl pro jejich fenku. Z krabičky vyndali malý přívěsek, v podobě jejich rodového znaku a znaku hotelu. David jí ho připnul na obojek. Hned si rozbalili i své dárky. Měli to samé, jen v podobě prstenů. Byly překrásné. Oba se na sebe usmáli a nasadili si je.

„Celou dobu se snažím pochopit, co se stalo, jenomže mi to nějak nejde.“ David konečně promluvil.

„Neříkej mi, že nemáš aspoň malé tušení. Já mám před sebou toho mrtvého muže. Vlastně až teď mi nějak dochází, že nám něco hrozí. ... Někdo, nebo něco nás chce zabít.“

„Já vím, ty si přeješ, aby to byli upíři, co?“ smál se. Když však viděl její pohled, hned dodal: „Neblázni, vzpamatuj se. Něco takového neexistuje. To máš z těch filmů. Prostě to není možné a já tomu odmítám uvěřit. Vše má nějaké logické vysvětlení, tedy i to, co se děje kolem nás.“

„Možná máš pravdu, možná ne. Snad nám to brzy vysvětlí.“ Nechtěla se s ním dohadovat, i když si myslela své.

V té chvíli Jessie se opět postavila. Šla ke dveřím, na které se chvíli dívala, než začala pokňourávat a vrtět ohonem.

„Myslím, že odpověď vzápětí dorazí.“ zašklebil se David.

Linda zakroutila hlavou a šla otevřít dveře, za kterými stála Nina s Dominikem v náručí.

„Kam ho mohu uložit? Potřebuje nabrat sílu. Trochu podcenil soupeře.“

„Do ložnice, tam bude mít klid“ Ukázala na dveře. Tam ho Nina položila na postel. Měl velkou hlubokou ránu v hrudi, na hlavě a menší na rukou. Linda s Davidem se zhrozili. Nina je však nenechala nic říct, vytlačila je oba z ložnice a zavřela za sebou.

„Vezmu to zkráceně. Jsem trochu unavená a Dominik o to víc. Ztratil mnoho krve a potřebuje klid.“ Když však viděla, že chtějí oba protestovat, pokračovala: „Ne, do nemocnice nepotřebuje, zahojí se sám. Ano jsme upíři. Otázky na toto téma, až jindy. Musím se posilnit. Vráťm se a přinesu bratrovi, co potřebuje.“

„To je pěkná blbost. Upíři nejsou, je to jen mýtus.“

„Davide, teď není vhodná doba!“ okřikla ho Linda.

Nina zvedla ruku. „Jen ho nech, ať se vypovídá.“

Ten se ušklíbl a jen kroutil hlavou. Myslel si, že se všichni pomátli.

To ji dopálilo a v mžiku se k němu přesunula. Chytla ho pod krkem a zvedla do výšky s takovou lehkostí, jako by to byl špendlík.

„Blbost? Já jsem blbost?“ vyprskla na něj. Oči jí opět zčernaly, přesně jako v hotelu. Postavila ho zpět na zem, ale pod krkem ho držela dál. Otevřela do široka svá ústa, kde se začaly vysouvat horní špičky. Vzhledově se daly přirovnat asi jen ke kočce. Do špičky, nepatrně zahnuté. Hned jak mu je předvedla v plné kráse, otočila mu hlavu na stranu. Otevřenými ústy, se zastavila těsně u jeho krku. David snad ani nedýchal. Dostal za uši víc, než by si přál. Nina ho uvolnila ze svého sevření a David se sesunul k zemi. Nebyl schopný se udržet na nohou a rukama si hladil svůj pohmožděný krk. Linda stála opodál, jako přikovaná. Tohle se nevidí každý den. Podívala se směrem k Jessii, která klidně odpočívala.

„Ona ví, že ti neublížím, proto nereaguje. A to ještě nic nebylo. Koukám, ty jsi poměrně v klidu, zatím co tvůj muž nějak zmlknul.“ Smála se.

„No, ani moc ne. Nejspíš budu mít noční můry. Teď mi však dělá starosti Dominik.“

„Neboj se, bude v pořádku, jen potřebuje klid. Já se o něj postarám, až přijdu. Zůstaň u něj, bude se cítit lépe. Brzy se uvidíme.“ Ještě se podívala na Davida, který seděl pořád na místě a hleděl před sebe. Věděla, že to dříve, nebo později vstřebá. Otočila se a v mžiku byla pryč.

„Jsi v pohodě? Budu u Dominika. Klidně se tady natáhni, pokud chceš.“ Linda ho pohládila po vlasech.

David jen kývnul, ale nejprve se šel podívat do ložnice. Dominik ztěžka dýchal. Podíval se na jeho zranění. Pokýval hlavou a vrátil se do obývacího pokoje k Jessii bez jediného slova, kde se natáhli spolu před krb. Linda zhasla světlo, zašla do ložnice a zavřela za sebou dveře. Posadila se vedle něj na postel. Tak ráda by mu nějak pomohla. Všimla si, že se menší ranky úplně ztratily. Pochopila. Při ztrátě velkého množství krve, se hluboké rány hojily o hodně pomaleji. Člověk by takovému zranění dávno podlehł.

Pohládila ho jemně po tváři. „Dominiku,“ zašeptala.

Pomalou otevřel oči, usmál se a opět je chtěl zavřít, jenže Linda ho nenechala.

„Vezmi si ode mě.“

Znovu se na ni podíval a nesouhlasně pokýval hlavou.

„Myslím to vážně, nebo se sama říznu a násilím do tebe dostanu.“

Tomu se musel zasmát, i když mu to moc nešlo. „Dej mi ruku. Neboj se, nebude to bolet. Nebo se o to aspoň pokusím.“

Dala mu své zápěstí k ústům. On si však všimnul prstenu, který jim dali. Ten nejprve sundal a položil na postel vedle sebe. Svou rukou pevně uchopil tu její. Oči mu zčernaly a svými špičáky se pomalu zakousnul do její jemné kůže. Ucítla jen mírné píchnutí, jinak vůbec žádnou bolest. Nevadilo jí to. Naopak. Cítla se nějak zvláště. Po chvíli Dominik přestal. Znovu se zakousnul, ale tentokrát do své kůže. Jen jedinou maličkou kapku své krve nanasl na Lindino zápěstí, kde měla dvě ranky, z kterých ještě pořád tekla krev. Za okamžik nebylo po rankách ani památky. Podal jí prsten a znova zavřel oči. Linda se jen divila, jak rychle se jeho rány hojí. Byla také nějak unavená, tak vedle něj okamžitě usnula. Nina se vrátila pozdě v noci. Podívala se do ložnice. Když však viděla spícího a zahojeného Dominika, bylo jí vše jasné. Zadívala se na Lindu, usmála se, potichu zavřela dveře a vrátila se do obývacího pokoje, kde ležel David s Jessie. Nemohl spát.

„Měli bychom si promluvit. Půjdeme se projít? Nebojíš se mě, doufám?“

„Nebojím, jen to nemůžu nějak pochopit,“ odpověděl zoufale. Jessie šla s nimi.

Ráno se první probudil Dominik. Podíval se vedle sebe, kde spala Linda. Posadil se a pozoroval ji, dokud se neprobudila. Podívala se na něj a usmála se. Byla moc ráda, že ho vidí v pořádku. Dominik se na ni pořád díval. Jeho krásné oči se najednou začaly měnit. Ona pochopila a přikývla, jenomže tentokrát odmítnul. Zavřel oči, zhluboka se nadechnul a vydechnul. Otevřel oči, které byly opět hnědé.

„Ne, Lin. Není to tak snadné, jak si myslíš. Včera jsem byl raněný, ale dnes by se ti to nelíbilo. Věř mi,“ řekl vážně. Vstal z postele a ještě dodal: „Děkuji ti.“

Vzal si věci, co mu přinesla Nina, a šel do koupelny.

Než stačila Linda vstát a přejít vedle do místnosti, stál Dominik vykoupaný a oblečený vedle ní. Jen se usmála a zakroutila hlavou. Rozhlédla se kolem. „Nikdo tu není.“

„Myslím, že tvůj muž potřeboval vysvětlit pár věcí, aby pochopil. Co ty? Asi máš hodně otázek. Postupně ti na ně odpovím, pokud budeš chtít.“

„Ano, mám. Jen nevím, kde začít,“ odpověděla a vrátila se zpět do ložnice, kde začala převlékat zakrvácené povlečení.

Přesunul se za ní, aby pomohl. Rozdíl byl ten, že než Linda sundala povlak z jednoho polštáře, měl vše svlečené a povlečené do čistého. Zasmála se tomu a hodila mu polštář, co zrovna svlékla, aby ho také povlékl. Prádlo nechala na hromadě a šla se též vykoupat a převléct. On se zatím stačil posilnit. Nina mu nechala v lednici krevní konzervu. I když to nebylo ono, velmi mu pomohla. Když se vrátila Linda z koupelny, posadili se na pohovku.

„Asi bych ti měl pomoci, tak začnu. Kdo jsme, víš. Čím se živíme, to víš také. Tohle by zajímalo určitě tvého muže. Mrtví nejsme, to opravdu ne. Jsme živý, stejně jako vy. Srdce nám také bije. Nevycházíme jen v noci, ale i ve dne. Slunce nás nespálí. Jen mnohým z nás způsobuje bolesti hlavy. To hlavně, když slunce pálí, jako v letních měsících. Proto také převážně lovíme v noci, je to pohodlnější. Ve dne odpočíváme. Spát také potřebujeme, jako ostatní. Jen vydržíme o hodně déle vzhůru, když je potřeba. V pohodě několik dnů. Ví o nás jen hrstka lidí, kterým můžeme věřit.“

„Co se stalo v noci?“

„To byli ti z hotelu. Jen musíme zjistit, kdo a proč je poslal. Všichni jsou mrtví. Nina se pustila za tou ženou a já za muži. Jednoho jsem dostal v pohodě, ale ten druhý mě trochu potrápil. Měl dlouhý kabát a pod ním nekonečnou zásobu bodných zbraní. Což by ani tak nevadilo, vyhýbat se jim není problém. Jenomže v jednu chvíli

jsem se dost nešikovně odrazil, abych ho přeskočil, ale bylo to málo. Vytáhl dlouhý meč a bylo vymalováno. Naštěstí jsem mu ještě za letu stihnul jednu z jeho dýk, vrazit zezadu do srdce. Po té jsem žuchnul na zem, jak shnilé jablko. Než jsem ztratil mnoho krve, dostal jsem se skoro k vám, ale po cestě mě našla Nina a odnesla.“

Linda jen napjatě poslouchala. Zamyslela se a po chvíli zeptala:

„Proč jste si vybrali ze všech lidí zrovna nás?“

„Pokusím se ti to vysvětlit. Bydlíte na samotě. Nikdo vás, ani vy nikoho nenavštěvujete. Což musí mít nějaký důvod. Za to vás zajímá vaše okolí. Tím myslím přírodu. Sledujeme vás od doby, co jste se přistěhovali. Možná byste nám mohli pomoci.“

„My vám? Jak?“ podivila se.

„Třeba jako včera jste nám také pomohli. Dokonce víc, než jsem čekal.“

Linda se jen usmála.

„Pokud budete chtít, můžete s námi trávit více času. Postupně se mnoho dozvíte a naučíte. Nebudu lhát. Někdy to bude i nebezpečné, stejně jako v hotelu.“

„Co když s tím nebudeme souhlasit?“

„Potom vás musíme zabít,“ odpověděl s vážnou tváří.

S hrůzou na něj vytřeštila oči. Chvilí se na ni vážně díval, ale dlouho to nevydržel a začal se smát. „Dělám si z tebe srandu. To je jen vaše volba.“

Linda se na něj zamračila, ale hned ji to zase přešlo. Chtěla něco říct, jenže Dominik ji zastavil.

„Nic už neříkej a na nic se neptej. Musíš mít v hlavě pěkný guláš. Teď vás tu necháme v klidu, abyste měli čas si všechno promyslet. Až přijde čas, zase se uvidíme.“ Hned jak to dopověděl, vrátili se z vycházky i ostatní.

„Takže se mějte hezky.“

Než jim však stihli odpovědět, byli oba pryč.

5.

David se šel po dlouhé noci natáhnout, Linda se posadila před krb a hleděla do ohně. Podívala se na své zápěstí, které bylo stejné, jako jindy. Vše jí připadalo jako sen, ale stačil pohled na prsten, který se jí blýskal na prstě, na hromadu zakrváceného povlečení, aby zjistila, že se jí to nezdálo. Rozhodla se všechno prádlo raději spálit. Později vzbudila svého muže k jídlu. Po obědě se šli všichni projít a po návratu se natáhli ke krbu, kde spali až do rána.

Venku bylo špatné počasí, rozhodli se tedy zůstat doma a povídat si.

„Víš, jsem moc rád, že jsou skoro jako my. Asi bych nezvládl žít mezi živými mrtvolami.“

„Máš pravdu. Tu noc mi to nedošlo, až teď. Když jsem pomáhala Dominikovi, byl celý rozpálený.“

„Pomáhala? Jak si mu pomohla?“

„Aby se rychleji uzdravil. ... Dala ... dala jsem mu svou krev,“ vykoktala ze sebe.

„Jsi normální? Co kdyby nepřestal? Mohl tě zabít!“ křičel na ni.

„Pokud by mě chtěl zabít, udělal by to už dávno, nemyslíš? A ne-křič na mě. Bylo to mé rozhodnutí!“

„Promiň, máš pravdu.“ Mrzelo ho, že na ni křičí, vlastně bezdůvodně. „Kam ... kam tě ...“

„Do zápěstí,“ odpověděla dřív, než dokončil větu.

Jemně ji chytil za ruce, aby se podíval, ale nic nenašel. Zadíval se jí tázavě do očí.

„Poté, co skončil, svou krví mi zápěstí zahojil.“

„Vlastně proč ne. Pokud dokáže zahojit své tělo. I když si myslím, že to nebude tak jednoduché.“ Dlaněmi si promnul obličej. „Lidi by toho zneužili,“ dodal ještě.

„Také si myslím, že to nebude, tak jak si myslíme. Lidi na ně vlastně nemůžou, nic o nich neví. Oni jsou obdařeni schopnostmi, které si my lidi nezasloužíme. Oni je používají, jak je jim určeno.“

„Ano máš pravdu Lin. Jsou to největší predátoři.“

Linda z ničeho nic vyskočila a vykřikla. „To je ono. Přeci oni jsou rovnováha. Chápeš? Začíná mi to pomalu dávat smysl.“

Dlouho pak spolu seděli a hleděli si do očí.

„Chceš být toho všeho součástí, i když víš, že to nebude žádná procházka růžovým sadem?“ zeptal se své ženy.

„Ty víš, jak se toužím o nich dozvědět co nejvíc. A co mi dovolí, použiju do své knihy. A co ty?“ zeptala se s obavami.

„Je to asi jako, kdybychom se rozhodli žít se lvy. Nikdy nevíš, kam se to zvrtně. Je to však jen otázkou naše vůle, našeho rozhodnutí. Jsem pro. Proč ne? Žijeme jen jednou.“

A bylo rozhodnuto. Dokonce i Jessie souhlasně štěkala a vrtěla radostně ohonem.

Od té doby se vše vrátilo do normálu. David chodil dál do práce, Linda se starala o dům. Přípravovala si podklady pro svou novou knihu. Celý dlouhý měsíc se jim sourozenci neozvali.

Jednoho odpoledne, když popíjeli čaj, si oba posteskli.

„Lin, musím se přiznat, že mi oba chybí.“

„Mě také. Neustále na ně myslím a nedokážu je dostat z hlavy. Kolikrát mám chuť jim zavolat.“

„Věřím, že se brzy ozvou.“ Jen to dořekl, zazvonil mu mobil. Chvilí poslouchal a poté jen odpověděl: „Budeme se těšit.“

„Povídej. Byli to oni?“ pobízela ho celá nedočkavá.

„Představ si, že jsou na cestě.“

Oba byli jako vyměnění. Rychle se začali upravovat, jenomže neměli dost času. Neuplynuly ani dvě minuty a Jessie začala zase vyvádět. Hosté stáli za dveřmi. David jim šel otevřít. Nejprve se přivítali se svou čtyřnohou kamarádkou, protože je nenechala ani pořádně vejít. Dlouho je neviděla a div jim neskákala až na hlavy. Sourozenci ji trochu pozlobili, tím, že rychle pobíhali sem a tam. Ona nevěděla, co má dělat, tak si lehla a hlavu si schovala pod packy. Nina se posadila vedle ní a hladila jí. Ostatní si sedli na pohovku.

„Možná to bude znít hloupě, ale ani nevím, jestli kromě té červené tekutiny, vám mohu něco nabídnout.“

„Ne, děkujeme, Lin. Jinak můžeme jíst a pít co vy, jen nás to neuspokojuje a také nám z jídla může být zle. Zřídka si něco dáme, jen když je to nutné,“ odpověděla Nina.

Dominik se podíval na manžele. „Víme, jak jste se rozhodli.“

„Jak to můžete vědět? Poslouchali jste za dveřmi?“ divil se David.

Oba se rozesmáli.

„Kdepak. To neděláme. Prostě jsme to vycítili. Vaše touha po tom být s námi je tak velká, jako byste to křičeli nahlas. My dokážeme takové emoce zachytit. To máte jako tady s Jessie. Také vycítí různé emoce.“ Vysvětlil jim Dominik.

„Takže, něco jako telepatie?“ zeptal se znovu.

„I tak by se to dalo nazvat.“ usmála se Nina.

„Zatím to asi nechápeme.“

Dominik se je snažil uklidnit. „To je v pořádku, jsme moc rádi a vaše rozhodnutí nás potěšilo. Nebojte se, myšlenky číst nedokážeme. Jen už nějakou dobu lidi sledujeme. Někteří jsou jako otevřená kniha, víme dokonce, i co si myslí. Vám některé myšlenky začínají samy do sebe zapadat, mám pravdu?“

Oba souhlasně přikývli.

Nina se zvedla. „Musím se posilnit, brzy se vrátím. Teda pokud by se někdo sám nabídnul, mohla bych i zůstat.“ Šibalsky se podívala na Davida.

„Nino!“ okřiknul ji bratr.

„To je v pořádku. Vím, že si dělá legraci,“ smál se.

„Takže nic. Dobře, řeknu si jinde,“ pronesla se smíchem a byla fuč.

„Docela rád bych byl u toho,“ zasníl se David.

„Cože? To myslíš vážně? Vůbec nevíš, o čem mluvíš. Už jsi někdy viděl zblízka, jak se predátor krmí?“ uhodil na něj Dominik.

„Neviděl,“ odpověděl a zabořil svůj zrak do země.

„Zabíjíte je?“ zeptala se na rovinu Linda.

„Ne nezbytně. U některých jedinců, to bohužel nejde jinak. Jsou tu i krevní banky, ale jen v krajním případě. My máme své stálé zdroje.“

„Co, zvířata?“ zeptala se znovu.

„Já ti odpovím otázkou. Který druh savce má největší počet?“

„Lidi,“ zasmála se.

„A navíc zvířecí krev není ani tak výživná, aby nám stačila,“ doplnil.

„Jak často se musíte živit?“ zeptal se David.

„Jak kdy. Záleží na situaci. Vydržíme i delší dobu. Nemusíme se živit každý den, a pokud ano, stačí i méně. Je to lepší pro oběť, která ani nepostřehne, co se stalo.“

„Nepostřehne?“

„Vše se odehraje velmi rychle. Kolikrát se oběť probudí jinde, je v pořádku, ale nic si nepamatuje.“

„Teda, to je síla,“ pronesl David.

„To není vše, ale to už stačí. Nějak jsem dostal hlad. Budu vás muset opustit. Za chvíli jsem zpět.“

„Takže se živí různými způsoby?“ ptal se David své ženy.

„Vypadá to tak.“

„To je ...“

„Odporné?“ doplnila jeho větu Nina, která se zrovna vrátila.

„Ne. Napadlo mě, úchvatné.“

„Hm. Jednou tě vezmu s sebou. Uvidíme, co na to řekneš pak,“ podívala se vážně na Davida. Sedla si opět k Jessii na zem a jen tak klábosili, než se vrátil Dominik.

„No myslím, že je na čase, představit vám celou rodinu. Proto jsme také zde,“ usmál se Dominik.

„Ted?“ zeptal se David.

„No pokud chceš hned, není problém, ale nebyla by vhodnější třeba sobota?“

„Jasně.“

„Abych nezapomněla. Lin, ta kniha je fakt bomba. Určitě ji vydej. Dokonce mi i slza ukápla,“ řekla upřímně Nina.

„Musím souhlasit se sestrou. Bude to trháč.“

„Děkuji vám oběma. Moc si toho vážím.“ Oba objala.

„Takže domluveno. Je pozdě, musíme odejít.“

Rozloučili se a v mžiku se vytratili.

6.

Sněhu moc nebylo, tak se rozhodli jet autem. Předpověď hlásila mráz a jasno. Když přijížděli k hotelu, kousek před ním zastavili. Chvíli se na něj dívali, vrátili se jim vzpomínky. Podívali se na sebe a společně pronesli: „A bude hůř.“

David zařadil rychlost a znovu se rozjeli. Tentokrát zajeli na parkoviště. Vystoupili z auta a pro jistotu nasadili Jessie volant. Z ničeho nic se za nimi objevila Nina. Oba se hrozně lekli.

„Vítám vás a omlouvám se,“ pronesla se smíchem. Odvedla je do jejich rodinného domu za hotelem. Velké dubové dveře se zpola otevřely. Vstoupili dovnitř, kde jim odebrali svršky. Linda si pro dnešní den zvolila černé kalhoty s černobílým slušivým svetříkem. Vlasy měla natočené a vyčesané nahoru. Vzadu se jí tvořil zlatý loknový vodopád. David měl na sobě též černé kalhoty, bílou košili a jednoduché černé sako. Nina si je prohlédla od hlavy až k patě a spokojeně kývla.

„Tak tohle je hala. Já vás opustím, musím se převléct. Za chvíli si vás vyzvedne bratr a bude vám dělat průvodce. Já to tak dobře neumím. Pokud chcete, mohu s sebou vzít Jessie, ať se nenudí.“

„Dobře. To bude super.“ David jí předal volant. Ona neměla žádný problém s ní odejít.

Manželé osaměli. Rozhlíželi se kolem sebe. Po obou stranách hal ly vedly do vrchního patra schody s vyřezávaným zábradlím v barvě bílé. Vedle schodiště byly dveře s různými ornamenty. Naproti stály ty samé. Halu zdobily dřevěné sochy v podobách divokých zvířat. Naproti vchodovým dveřím na stěně visel obrovský erb. Uprostřed dominoval znak rovnováhy. Okolo něj byla také vyobrazena zvířata. Skálovi od něj nemohli odtrhnout oči. Byl nádherně proveden.

Dominik je chvíli sledoval a spokojeně se usmíval.

„Vítám vás v domě Albrechtů,“ vytrhl je ze zasnění.

Po přivítání se Linda znovu otočila na erb.

„Ta zvířata znázorňují smysly?“

„Výborně, Lin. Uměla bys je i přiřadit?“

„Pokusím se. Nahoře je v celé své kráse lev. Říká se o něm, že je král všech zvířat. Takže, *síla*. Gepard, *rychlost*. Vlk, *čich*. Netopýr, *sluch*. Je tu ještě pták a kočka.“

„Ten pták, to je sokol,“ napověděl jí.

„No jasně. *Zrak*. Sokol vidí na velkou vzdálenost a kočka zase ve tmě.“ Radovala se Linda, že to vše uhodla.

„Výborně, jsi velmi vnímavá,“ pochválil ji.

„Jen občas,“ zasmála se.

David ji chytil kolem ramen. „Je chytřejší, než liška.“ Všechny rozesmál.

„Tak vás tu trochu provedu. Tady je salón, kde se později všichni sejdem.“

Byla to jedna z největších místností. Uprostřed salónu u zdi stál obrovský krb. Člověk by se tam vešel na výšku. Ve středu celé místnosti stál velký kulatý dřevěný stůl se znakem. Nohy měl vyřezávané se zvířecím motivem. Okolo něj stály židle se stejnými nožkami. Podél stěny byly umístěny pohovky. Polstrování měly zlatostříbrné, jako na židlích. Na oknech visely závěsy hnědé barvy se zlatými třásněmi. V každém rohu byly sloupy a na nich barevné květiny. Strop zdobily ohromné křišťálové lustry. Nádherné malované obrazy na každé stěně se pyšnily ručně vyřezávanými rámy.

„To je neuvěřitelné. Já snad sním. Asi jsme prošli časem,“ vydechl David.

Ze salónu vedly dveře do neuvěřitelně velké knihovny.

Jak jim sdělil Dominik, bylo tam asi deset tisíc knih, možná i víc. Převážně historických a v různých jazycích. Z knihovny se dostali k zadnímu schodišti, po kterém vyšli o patro výš. Vedla zde dlouhá chodba s nádhernou klenbou.

„Tady jsou ložnice. Ukážu vám svou i sestry. Obě jsou tak nějak ve stejném stylu.“ Dominik otevřel dveře. Linda nikdy nic podobného neviděla. Otočila se na něho.

„Já jsem se dostala opravdu do jiné doby, to není možné. Můžu dovnitř?“

„Ale jistě,“ ukázal se smíchem.

Pokoj byl pěkně velký s krbem. V místnosti se pyšnila krásná velká postel s baldachýnem. Přehoz a závěsy měly tmavě modrou barvu s bílými třásněmi. Sloupky postele byly opět nádherně vyřezávané. Celá postel byla z tmavého dřeva. Linda si musela sloupky prohlédnout zblízka a sáhnout si na ně. Pomalu se otáčela a rozhlížela kolem. Pod oknem stál psací stůl se židlí, stejného dřeva, jako byla postel a obrovský šatník, který stál vedle postele. Na stole měl Dominik notebook a Lindinu knihu. Musela se usmát. V pokoji byly ještě dveře, které vedly do koupelny. Linda se podívala na Dominika, který s úsměvem kývnul. Měl radost, že se jim tady líbí. Koupelna byla už v modernějším stylu. I když vana s nožičkami a umyvadlo též na nožce, tomu dávaly jiný nádech.

Niny pokoj byl podobný, jen v barvě rudé a navíc tam měla překrásnou toaletku. Jessie pochrupávala na kožešině před krbem. Ani se nezvedla. Jen otevřela oči a radostně mlátila ohonem do podlahy.

„Jak se vám tu líbí?“ ptala se Nina, která zrovna vyšla z koupelny, celá v rudém. Přílehavé šaty ke kolenům jí nesmírně slušely. Vynikla její dokonalá postava. Vlasy měla natočené a volně spuštěné. David z ní nemohl spustit oči. Po chvíli si to, ale uvědomil a dělal, že si prohlíží pokoj. Nina však dobře viděla, jak na něj zapůsobila.

Nikdo si ani nevšimnul, že se Dominik na moment vytratil.

Jakmile se vrátil, Linda hned poznala, že byl pryč. Byl převlečený. Vzal si tmavě červenou košili a černé kalhoty. Většinou nosil jen černou, která mu moc slušela.

Linda mu ukázala vztyčený palec.

„Máme nejvyšší čas,“ zavelel Dominik a nabídl Lindě rámě. Ta se do něj zavěsila. David tedy neváhal a nabídl Nině své rámě.

„Jessie, jdeme,“ zavolal David. Ta hned vyskočila a všichni se vydali dolů. V salónu na ně už čekali rodiče sourozenců. Sebastian s Rozálií. Oba vypadali jen o málo starší, než jejich děti, ale u upírů se to tak nedá brát. Otec byl o malinko vyšší, než jeho syn. Dokonalá postava už nemohla nikoho překvapit. Oči a vlasy měl hnědé, jako Nina. Rozálie měla vlasy černé a dlouhé, asi jako Linda. Oči měla hnědozelené. Jen pohled Sebastiana Lindu trochu znejistil. Byl přísný a velmi vážný.

Skálovi slušně pozdravili. Dominik je navzájem představil, než se všichni usadili. Na stole byl připraven džbán s vodou, šest sklenic a konvice s horkým čajem. Jessie měla také misku s vodou na zemi.

Nina oběma nabídla čaj a všem nalila do sklenic vodu. Jessie si vše očíchala, dokonce i rodiče, ale nijak na ně nereagovala, jen se posadila mezi své páníčky. Sebastian si vzal svého syna bokem.

„To má být vtip? Nebo zkoušíte mou trpělivost?“ zlobil se otec, ale tak, aby to hosté neslyšeli.

„Otče, pokud máš na mysli jejich věk, tak tě mohu uklidnit. Není jim přeci sto. Není tak důležitý.“

„Synu toto jsou tvá slova. Čím mladší, tím lepší,“ smál se uštěpačně.

Dominik vzdychnul. „Víš, že to tak není. Počkej, až je poznáš, tak pochopíš.“

„No uvidíme. Snad ta ochrana k něčemu bude. Vraťme se raději k nim.“

David s Lindou byli viditelně dost nervózní.

„Snad se necítíte v upířím doupěti nepohodlně?“ Otec se pokusil o vtip, což se mu vcelku povedlo.

„Prý máte jedinečného psa. Toho si važte. Nikdy jsem nic podobného neviděl, ani o ničem neslyšel.“

„No, my jsme to do nedávna také nevěděli,“ pronesl David.

„Sourozence si moc oblíbila, ale jinak cizí lidi ona nemusí,“ dodala Linda.

„A pročpak asi?“ otec zvednul nazlobeně hlas a podíval se na Lindu.

„Myslím, že tohle téma raději necháme u ledu,“ podotkla nazlobeně Rozálie.

Lindě se chtělo brečet. Moc dobře nezačala. Uklidnila se však, když jí Jessie položila hlavu na nohy. Nechtěla, aby někdo poznal, jak moc se stydí. David to podivné napětí neunesl. Stiskl Lindě ruku a postavil se. Chtěl něco říct směrem k Sebastianovi, ale ta ho zastavila.

„Ne, Davide. Oba víme, co tím chtěl říct a má z části pravdu.“ Sama se otočila na otce a s klidem mu pověděla: „Chtěla jsem ukrýt, jak moc se za nás stydím, ale ne. Nestydím. Já neodpovídám za všechny. Lidi mi můžou být ukradený. A nemyslete si, i když jste hodně starý rod, já ani můj muž si před vámi na zadek nesedneme.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Sourozenci se usmívali.

Sebastian se na dlouho zamyslel, podíval se na svou ženu a děti, kteří se na něj moc nadšeně nedívali. Otočil se na Skálovy.

„Vím, že nejsou všichni stejní. Já jsem krapet prudší povahy. S tím se holt budete muset smířit. Jsem na světě již několik staletí. Prožili jsme neuvěřitelné události. Byli dobré, ale i kruté. Postupně, jak šel čas, lidé se začali měnit a my se chtě nechtě, museli přizpůsobit.“

„Mohu se vás na něco zeptat?“

„Jistě, ptej se, má milá,“ svolila Rozálie.

„Jak jste dokázali utajit před světem svou existenci?“ zeptala se, zájmem.

„*Mundus vult decipi decipiat*“, pronesl latinsky Sebastian.

Větu jim přeložila Rozálie: „*Svět chce být obelháván, tak je obelháván.*“

David s Lindou si vyměnili pohledy s úsměvem.

„Vy manipulujete, lidmi, nebo je nějakým způsobem ovlivňujete?“ zeptala se Linda.

„Z otázky čtu vaše obavy. Ne vás jsme nijak neovlivnili. Vše je vaše rozhodnutí. Jen jsme trochu pomohli našemu seznámení u jezera, aniž bychom s vámi cokoli dělali,“ pronesl Dominik.

„Člověk se nemusí nechat ovlivnit, pokud sám nechce. Jde jen o sílu mysli. Jenomže člověk je tak slabý. Nesetkal jsem se s nikým, s kým by to nešlo. Předvedu vám to. Jen malá ukázka,“ doplnil Dominika jeho otec. Přešel k Davidovi, který se automaticky postavil. Sebastianovy oči se dívaly do jeho očí. Nemohl se od nich odtrhnout. Úplně ho přimrazily. „Davide, až budeš připraven, polož se na stůl,“ řekl mu velmi příjemným hlasem Sebastian. Poslechl a lehnul si na něj.

Linda chtěla něco říct, ale Sebastian ji zadržel. „Ted’ opak. Nejprve tě musíme uklidnit. Zhluboka se nadechni a na nic nemysli. Uvolni se. Tvá mysl musí být úplně čistá,“ podíval se jí do očí a řekl, ať skočí do krbu. Linda se však ani nepohnula, díky své uklidněné mysli dokázala ovládat sama sebe. Naopak uhnula očima a řekla: „Co kdybych tam opravdu skočila?“ zlobila se na něj, ale on se jen usmíval. „Jasně, vaše rychlost,“ uvědomila si.

Davida osvobodili ze spárů stolu. Divil se, jak se tam dostal. Nic si nepamatoval.

Sebastian se na chvíli omluvil a zmizel v knihovně. V momentě se však vrátil s obrovskou knihou vázanou v kůži. Sourozenci s matkou nevěřili svým očím. Nikdy nikomu cizímu ji ještě neukázal. Položil ji na stůl. Na předních deskách byl nádherně vyobrazen erb, jakoby z nich vystupoval. Linda cítila, jak ji kniha přitahuje nějakou silou. Přistoupila blíž, musela si sáhnout. Prsty jemně přejížděla znak slunce a měsíce. Nestačil jí zrak, chtěla svými prsty vnímat víc.

Dominik se podíval na svého otce, který ji se zájmem sledoval. Zvedl obočí a pousmál se. Přistoupil k ní a zašeptal: „Líbí se ti?“

„Je fascinující,“ odpověděla, ale hned se vzpamatovala. „Omlouvám se.“

„Nemáš se za co omlouvat. Otevři jí.“

Hned na první straně byl krásně malovaný obrázek. Byl na něm velký bílý dům a před ním čtyři postavy. Ve dvou dospělých postavách poznala Sebastiana a Rozálii. Byli úplně stejní, jako dnes. Jen jinak oblečení s jinými účesy. Před nimi stály dvě malé děti. To nějak nechápala. Podívala se na sourozence.

„Ne, to přeci není možný.“

Rozálie jí na její otázky hned odpověděla.

„Ale je, má milá. To je ve Francii roku 1220. Přivezli jsme tehdy naše děti k příbuzným na prázdniny. Po návratu zpět, nás navštívil jeden z nejstarších upírů vůbec. Vysvětlil nám, že jsme vyvolení a musíme přijmout svůj osud. Děti zůstali ve Francii a my odešli s ním. Vrátili jsme se po několika měsících jako upíři. Děti se s námi vrátili a vyrůstali až do doby, než se sami rozhodli pro proměnu. V šestnácti letech bylo ještě brzy. Dalo nám práci je přemluvit, aby nějaký čas ještě počkali. Proto vypadáme všichni, spíš jako kamarádi.“

Linda při vyprávění ani nedýchala. „Takže jste jedni z nejstarších upírů?“

„Ano.“

„Co ten z prvních. Co je sním dnes?“ položil hned další otázku David.

„Co je však s naším učitelem, to nevíme. Máme zakázáno po něm pátrat,“ odpověděl jim Sebastian.

Rozálie se dívala na zamyšlenou Lindu. „Neboj se zeptat. Pokud můžeme, odpovíme.“

Linda se tedy zeptala se: „Říkala jsi, že jste byli vyvolení. Znamená to, že nevyvoleného člověka nelze přeměnit?“

Rozálie se pobaveně podívala na muže: „Může se přeměnit, jen se to ve většině případů nepovede. My jim říkáme *pauper*. Prostě nepovedení. Dominik vám vše později vysvětlí.“

Po tomto rozhovoru se vrátili opět ke knize. Byla celá malovaná s latinským textem. Zobrazovala důležitá místa a období. Moc se u toho bavili. Některé obrázky byly komické. Hlavně dětství obou sou-